Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2019 m. spalio 3 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – EEB ir Turkijos asociacijos susitarimas – Sprendimas Nr. 2/76 – 7 straipsnis – Sprendimas Nr. 1/80 – 13 straipsnis – „Standstill“ išlyga – Naujas apribojimas – Turkijos piliečių biometrinių duomenų rinkimas, registravimas ir saugojimas centriniame registre – Privalomieji bendrojo intereso pagrindai – Tikslas užkirsti kelią tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti – Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 7 ir 8 straipsniai – Teisė į privataus gyvenimo gerbimą – Teisė į asmens duomenų apsaugą – Proporcingumas“

Byloje C-70/18

dėl 2018 m. sausio 31 d. *Raad van State* (Valstybės Taryba, Nyderlandai) sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2018 m. vasario 2 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

prieš

A,

B,

P

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J.-C. Bonichot, Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotoja R. Silva de Lapuerta (pranešėja), teisėjai C. Toader, A. Rosas ir M. Safjan,

generalinis advokatas G. Pitruzzella,

posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2019 m. sausio 17 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– A, B ir P, atstovaujamų *advocaat* D. Schaap,

– Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. K. Bulterman ir M. A. M. de Ree,

* Proceso kalba: nyderlandų.

– Danijos vyriausybės, atstovaujamos J. Nymann-Lindegren, M. Wolff ir P. Ngo,

– Airijos, atstovaujamos A. Joyce, padedamo baristerio D. Fennelly,

– Jungtinės Karalystės vyriausybės, iš pradžių atstovaujamos R. Fadoju, vėliau – S. Brandon, padedamų baristerio D. Blundell,

– Europos Komisijos, atstovaujamos G. Wils, D. Martin ir H. Kranenborg,

susipažinęs su 2019 m. gegužės 2 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1976 m. gruodžio 20 d. Sprendimo Nr. 2/76, priimto Asociacijos tarybos, įkurtos Susitarimu, įsteigiančiu Europos ekonominės bendrijos ir Turkijos asociaciją, kurį 1963 m. rugsėjo 12 d. Ankaroje Turkijos Respublika pasirašė su Europos ekonominės bendrijos (EEB) valstybėmis narėmis ir Bendrija ir kuris Bendrijos vardu sudarytas, aprobuotas ir patvirtintas 1963 m. gruodžio 23 d. Tarybos sprendimu 64/732/EEB (OL 217, 1964, p. 3685; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 11 t., p. 10, toliau – Asociacijos susitarimas), 7 straipsnio ir 1980 m. rugsėjo 19 d. Asociacijos tarybos sprendimo Nr. 1/80 dėl asociacijos plėtros 13 straipsnio išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant du ginčus – *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (valstybės teisingumo ir saugumo sekretorius, Nyderlandai) (toliau – valstybės sekretorius) ginčą su A ir valstybės sekretoriaus ginčą su B ir P – dėl A ir B pareigos bendradarbiauti renkant jų biometrinius duomenis, siekiant gauti laikinąjį leidimą gyventi Nyderlanduose.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Asociacijos susitarimas

3 Asociacijos susitarimo 12 straipsnyje, kuris yra jo II antraštinės dalies 3 skyriuje „Kitos ekonominio pobūdžio nuostatos“, numatyta:

„Siekdamos palaipsniui tarpusavyje įgyvendinti laisvą asmenų judėjimą, Susitariančiosios Šalys susitaria semtis įkvėpimo iš [EB 39, 40 ir 41] straipsnių.“

Sprendimas Nr. 2/76

4 Sprendimo Nr. 2/76 1 straipsnyje, reglamentuojančiame Asociacijos susitarimo 12 straipsnio įgyvendinimą, nustatyta:

„1. Šiuo sprendimu nustatomos taikytinos taisyklės dėl pirmojo etapo siekiant įgyvendinti [Papildomo protokolo, pasirašyto 1970 m. lapkričio 23 d. Briuselyje ir Bendrijos vardu sudaryto, aprobuoto ir patvirtinto 1972 m. gruodžio 19 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 2760/72 (OL L 293, 1972, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 11 t., p. 41)], 36 straipsnį.

2. Šis pirmasis etapas truks ketverius metus nuo 1976 m. gruodžio 1 d.“ (Neoficialus vertimas.)

5 Šio sprendimo 7 straipsnyje nurodyta:

„Bendrijos valstybės narės ir [Turkijos Respublika] negali nustatyti naujų apribojimų, susijusių su darbuotojų, kurie teisėtai gyvena ir dirba jų teritorijoje, įsidarbinimo sąlygomis.“ (Neoficialus vertimas.)

6 To paties sprendimo 11 straipsnis suformuluotas taip:

„Likus vieniems metams iki pirmojo etapo pabaigos ir atsižvelgdama į per jį pasiektus rezultatus Asociacijos taryba pradės diskusijas, siekdama nustatyti kito etapo turinį ir užtikrinti, kad sprendimas dėl šio etapo būtų įgyvendintas iki pirmojo etapo pabaigos. Šio sprendimo nuostatos taikomos iki kito etapo pradžios.“ (Neoficialus vertimas.)

7 Remiantis Sprendimo Nr. 2/76 13 straipsniu, šis sprendimas įsigaliojo 1976 m. gruodžio 20 d.

Sprendimas Nr. 1/80

8 Sprendimo Nr. 1/80 II skyriaus „Socialinės nuostatos“ 1 skirsnio „Klausimai, susiję su užimtumu ir laisvu darbuotojų judėjimu“ 13 straipsnyje nustatyta:

„Bendrijos valstybės narės ir [Turkijos Respublika] negali nustatyti naujų apribojimų, susijusių su darbuotojų ir jų šeimos narių, kurie teisėtai gyvena ir dirba atitinkamoje teritorijoje, įsidarbinimo sąlygomis.“ (Neoficialus vertimas.)

9 Šio sprendimo 14 straipsnio, kuris taip pat yra minėtame 1 skirsnyje, 1 dalyje nurodyta:

„Šio skirsnio nuostatos taikomos atsižvelgiant į apribojimus, pateisinamus viešosios tvarkos, visuomenės saugumo ir sveikatos sumetimais.“ (Neoficialus vertimas.)

10 Remiantis Sprendimo Nr. 1/80 16 straipsnio 1 dalimi, šio sprendimo II skyriaus 1 skirsnio nuostatos taikomos nuo 1980 m. gruodžio 1 d.

Direktyva 95/46/EB

11 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995, p. 31; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 15 t., p. 355) 2 straipsnyje numatyta:

„Šioje direktyvoje:

a) „asmens duomenys“ reiškia bet kurią informaciją, susijusią su [fiziniu] asmeniu (duomenų subjektu), kurio tapatybė yra nustatyta arba gali būti nustatyta; asmuo, kurio tapatybė gali būti nustatyta, yra tas asmuo, kurio tapatybė gali būti nustatyta tiesiogiai ar netiesiogiai, ypač pasinaudojus nurodytu asmens identifikavimo kodu arba vienu ar keliais to asmens fizinei, fiziologinei, protinei, ekonominei, kultūrinei ar socialinei tapatybei būdingais veiksniais;

b) „asmens duomenų tvarkymas“ (tvarkymas) reiškia bet kurią operaciją ar operacijų rinkinį, automatiniais arba neautomatiniais būdais atliekamus su asmens duomenimis, kaip antai: rinkimas, užrašymas [įrašymas], rūšiavimas, saugojimas, adaptavimas ar keitimas, atgaminimas [išgava], paieška [susipažinimas], naudojimas, atskleidimas perduodant [persiunčiant], platinant ar kitu būdu padarant juos prieinamus, išdėstymas reikiama tvarka [sugretinimas] ar sujungimas derinant [sujungimas su kitais duomenimis], blokavimas, trynimas ar naikinimas;

c) „asmens duomenų kaupimo rinkmenose sistema“ (rinkmenų sistema) reiškia bet kurį susistemintą pagal specifinius kriterijus prieinamų asmens duomenų rinkinį, kuris gali būti centralizuotas, decentralizuotas arba suskirstytas funkciniu ar geografiniu pagrindu;

<…>“

Reglamentas (EB) Nr. 767/2008

12 2008 m. liepos 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 767/2008 dėl Vizų informacinės sistemos (VIS) ir apsikeitimo duomenimis apie trumpalaikes vizas tarp valstybių narių (VIS reglamentas) (OL L 218, 2008, p. 60 ir klaidų ištaisymas OL L 284, 2018, p. 39) 2 straipsnyje nustatyta:

„VIS tikslas – gerinti bendros vizų politikos įgyvendinimą, konsulinį bendradarbiavimą ir centrinių vizų institucijų konsultavimąsi, sudarant palankesnes sąlygas valstybėms narėms keistis duomenimis apie prašymus ir su jais susijusius sprendimus, siekiant:

<…>

c) palengvinti kovą su sukčiavimu;

<…>“

Reglamentas (ES) 2019/817

13 2019 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2019/817 dėl ES informacinių sistemų sienų ir vizų srityje sąveikumo sistemos sukūrimo, kuriuo iš dalies keičiami Europos Parlamento ir Tarybos reglamentai (EB) Nr. 767/2008, (ES) 2016/399, (ES) 2017/2226, (ES) 2018/1240, (ES) 2018/1726 ir (ES) 2018/1861 bei Tarybos sprendimai 2004/512/EB ir 2008/633/TVR (OL L 135, 2019, p. 27), 2 straipsnyje nustatyta:

„1. Šiuo reglamentu užtikrinant sąveikumą siekiama tokių tikslų:

a) pagerinti tikrinimų kertant išorės sienas veiksmingumą ir efektyvumą;

b) padėti užkirsti kelią neteisėtai imigracijai ir su ja kovoti;

<…>

2. 1 dalyje nurodytų tikslų siekiama:

a) užtikrinant teisingą asmenų tapatybės nustatymą;

b) prisidedant prie kovos su tapatybės klastojimu;

<…>“

Nyderlandų teisė

14 2000 m. lapkričio 23 d. *Vreemdelingwet 2000* (2000 m. Užsieniečių įstatymas) (*Stb*. 2000, Nr. 495), iš dalies pakeisto 2013 m. gruodžio 11 d. *Wet tot wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 in verband met de uitbreiding van het gebruik van biometrische kenmerken in de vreemdelingenketen in verband*

met het verbeteren van de identiteitsvaststelling van de vreemdeling (Įstatymas, kuriuo keičiamas 2000 m. Užsieniečių įstatymas, kiek tai susiję su platesniu biometrinių identifikatorių naudojimu bendradarbiaujant užsieniečių klausimais kompetentingoms institucijoms, siekiant pagerinti užsienio piliečių tapatybės nustatymą) (*Stb*. 2014, Nr. 2) (toliau – Užsieniečių įstatymas), 106a straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Įgyvendinant šį įstatymą gali būti nuskaitomas ir tvarkomas užsienio piliečio veido atvaizdas ir dešimties pirštų atspaudų atvaizdas, siekiant nustatyti jo tapatybę tuomet, kai Europos reglamentuose dėl 1 straipsnyje numatytų biometrinių duomenų tokia galimybė nenumatyta. Veido ir pirštų atspaudų atvaizdai lyginami su atvaizdais, saugomais užsieniečių registre.“

15 Užsieniečių įstatymo 107 straipsnyje nustatyta:

„1. Sukuriamas užsieniečių registras, kurį administruoja mūsų ministras. Užsieniečių registre kaupiami:

a) 106a straipsnio 1 dalyje nurodyti veido ir piršto atspaudų atvaizdai;

<…>

2. Užsieniečių registre siekiama tvarkyti:

a) 1 dalies a punkte numatytus duomenis, kad būtų įgyvendintas šis įstatymas, [Nyderlandų] Karalystės įstatymas dėl Nyderlandų pilietybės ir jų pagrindu priimtos nuostatos;

<…>

5. Nepažeidžiant 2 dalies a punkte nurodyto tikslo, <…> prieiga prie 1 dalies a punkte nurodytų duomenų gali būti suteikiama tik siekiant:

<…>

c) atskleisti nusikalstamas veikas ir patraukti baudžiamojon atsakomybėn;

<…>

6. 5 dalies c punkto atvejais, siekiant atskleisti veikas ir patraukti atsakomybėn, užsieniečių registro duomenys apie užsienio piliečio piršto atspaudus gali būti pateikiami tik jeigu tai yra nusikalstama veika, už kurią prokuroro prašymu ikiteisminio tyrimo teisėjas gali raštu išduoti leidimą skirti kardomojo kalinimo priemonę, ir:

a) kai yra pagrįstų įtarimų, jog įtariamasis yra užsienietis; arba

b) kai to reikia tyrimo tikslais tuo atveju, kai ikiteisminis tyrimas nejuda arba rezultatai skubiai reikalingi nusikalstamai veikai išaiškinti.

<…>“

16 2000 m. lapkričio 23 d. *Vreemdelingenbesluit 2000* (2000 m. Nutarimas dėl užsieniečių) (*Stb*. 2000, Nr. 497) 8.34 straipsnyje nustatyta:

„1. Už užsieniečių registro tvarkymą atsakingi tarnautojai turi tiesioginę prieigą prie registre kaupiamų veido ir pirštų atspaudų atvaizdų, jeigu prieiga jiems būtina siekiant tinkamai vykdyti savo užduotis ir mūsų ministras tam suteikė įgaliojimus.

<…>“

17 2000 m. Nutarimo dėl užsieniečių 8.35 straipsnyje nurodyta:

„Užsieniečių registre kaupiami veido ir pirštų atspaudų atvaizdai saugomi ne ilgiau kaip:

a) penkerius metus nuo prašymo suteikti laikinąjį leidimą gyventi šalyje atmetimo;

b) teisėto gyvenimo šalyje atveju – penkerius metus nuo tos dienos, kai galima įrodyti, kad užsienio pilietis, kurio teisėtas buvimas šalyje pasibaigė, išvyko iš Nyderlandų teritorijos; arba

c) jeigu užsienio piliečiui uždrausta atvykti arba jis paskelbtas nepageidaujamu – penkerius metus nuo draudimo atvykti arba paskelbimo nepageidaujamu galiojimo pabaigos.“

18 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad trečiųjų valstybių piliečiai, kurie Nyderlanduose nori gyventi ilgiau kaip 90 dienų pagal įprastą leidimą gyventi šalyje, atvykdami į šalį iš esmės turi turėti laikinąjį leidimą gyventi šalyje.

19 Be to, šis teismas pažymi, kad pagal Užsieniečių įstatymo 54 straipsnio 1 dalies c punktą, siejamą su 2000 m. Nutarimo dėl užsieniečių 1.31 straipsniu, prašymą išduoti laikinąjį leidimą gyventi šalyje pateikęs trečiosios valstybės pilietis prašymo pateikimo momentu privalo bendradarbiauti renkant ir tvarkant jo biometrinius duomenis.

Pagrindinės bylos ir prejudiciniai klausimai

20 2013 m. lapkričio 15 d. pagal Nyderlandų teisę įsteigta bendrovė Turkijos piliečio A vardu pateikė prašymą išduoti laikinąjį leidimą gyventi šalyje, kad šis Nyderlanduose galėtų dirbti pagal darbo sutartį.

21 2014 m. kovo 28 d. valstybės sekretorius šį prašymą patenkino. Vis dėlto tame sprendime laikinojo leidimo gyventi šalyje išdavimas buvo susietas su sąlyga, kad A pateiks tam tikrus biometrinius duomenis, t. y. savo veido atvaizdą ir dešimties pirštų atspaudus. A bendradarbiavo renkant jo biometrinius duomenis ir gavo laikinąjį leidimą gyventi Nyderlanduose.

22 B yra Turkijos pilietis, kurio sutuoktinė P gyvena Nyderlanduose ir turi dvigubą Turkijos ir Nyderlandų pilietybę. 2014 m. vasario 17 d. P pateikė prašymą išduoti B laikinąjį leidimą gyventi šalyje šeimos susijungimo tikslais.

23 Iš pradžių valstybės sekretorius šį prašymą atmetė. B ir P dėl to pateikė administracinį skundą. 2014 m. balandžio 4 d. sprendimu valstybės sekretorius šį skundą pripažino pagrįstu ir patenkino prašymą išduoti laikinąjį leidimą gyventi šalyje, tačiau su sąlyga, kad B pateiks tam tikrus biometrinius duomenis, t. y. savo veido atvaizdą ir dešimties pirštų atspaudus. B bendradarbiavo renkant jo biometrinius duomenis ir gavo laikinąjį leidimą gyventi Nyderlanduose.

24 Tiek A, tiek B ir P pateikė valstybės sekretoriui administracinius skundus dėl jo 2014 m. kovo 28 d. ir balandžio 4 d. sprendimų tiek, kiek pagal juos A ir B įpareigojami bendradarbiauti renkant jų biometrinius duomenis, kad gautų laikinąjį leidimą gyventi Nyderlanduose.

25 2014 m. gruodžio 23 d. ir 2015 m. sausio 6 d. sprendimais valstybės sekretorius atmetė B ir P, taip pat A skundus.

26 Tiek A, tiek B ir P nurodytus sprendimus apskundė *rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam* (Roterdame posėdžiaujantis Hagos apylinkės teismas, Nyderlandai).

27 2016 m. vasario 3 d. sprendimais *rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam* (Roterdame posėdžiaujantis Hagos apylinkės teismas) minėtus skundus pripažino pagrįstais. Šis teismas nusprendė, kad nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos reikalaujama rinkti, registruoti ir saugoti centriniame registre biometrinius Turkijos piliečių duomenis, reiškia „naują apribojimą“, kaip tai suprantama pagal Sprendimo Nr. 2/76 7 straipsnį ir Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnį. Be to, *rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam* (Roterdame posėdžiaujantis Hagos apylinkės teismas) iš esmės laikėsi nuomonės, kad aptariama priemonė nebuvo proporcinga, atsižvelgiant į siekiamą teisėtą tikslą – užkirsti kelią tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti. Todėl minėtas teismas, pirma, panaikino 2014 m. kovo 28 d. ir balandžio 4 d. valstybės sekretoriaus sprendimus tiek, kiek pagal juos iš A ir B reikalaujama bendradarbiauti renkant jų biometrinius duomenis, ir, antra, įpareigojo valstybės sekretorių per šešias savaites nuo minėtų teismo sprendimų įteikimo ištrinti jų biometrinius duomenis iš centrinio registro.

28 Valstybės sekretorius šiuos 2016 m. vasario 3 d. sprendimus apeliacine tvarka apskundė *Raad van State* (Valstybės Taryba, Nyderlandai).

29 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konstatuoja, kad nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos numatoma rinkti, registruoti ir saugoti centriniame registre biometrinius trečiųjų valstybių piliečių duomenis, reiškia „naują apribojimą“, kaip tai suprantama pagal Sprendimo Nr. 2/76 7 straipsnį ir Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnį. Jis primena, kad pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją toks apribojimas draudžiamas, nebent jis pateisinamas vienu iš privalomųjų bendrojo intereso pagrindų, gali užtikrinti, kad bus įgyvendintas siekiamas teisėtas tikslas, ir neviršija to, kas būtina tam tikslui pasiekti. Atsižvelgiant į tai ir vadovaujantis principu, kad minėtais teisės aktais siekiama teisėto tikslo ir jais tas tikslas gali būti pasiektas, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar trečiųjų valstybių piliečių biometrinių duomenų rinkimas, registravimas ir saugojimas centriniame registre, kaip numatyta tuose teisės aktuose, neviršija to, kas būtina pasiekti tikslui užkirsti kelią tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti. Anot prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo, kadangi biometrinių duomenų rinkimas ir tvarkymas reiškia asmens duomenų tvarkymą, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 95/46 2 straipsnio b punktą, ir šie duomenys priskiriami prie ypatingų kategorijų duomenų, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 8 straipsnio 1 dalį, vadovaujantis Teisingumo Teismo jurisprudencija, suformuota 2016 m. gruodžio 21 d. Sprendime *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.* (C-203/15 ir C-698/15, EU:C:2016:970, 96 punktas), nukrypti nuo šių duomenų apsaugos leidžiančios nuostatos ir apribojimai turi neviršyti to, kas griežtai būtina.

30 Be to, kadangi pagrindinėje byloje nagrinėjami nacionalinės teisės aktai leidžia tam tikromis aplinkybėmis Turkijos piliečių biometrinius duomenis pateikti tretiesiems asmenims siekiant nustatyti nusikalstamas veikas ir už jas patraukti atsakomybėn, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar tokie teisės aktai reiškia „naują apribojimą“, kaip tai suprantama pagal Sprendimo Nr. 2/76 7 straipsnį ir Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnį, ir, jeigu taip, ar toks apribojimas proporcingas siekiamam tikslui. Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui visų pirma neaišku, ar šių teisės aktų poveikis Turkijos piliečių patekimui į Nyderlandų darbo rinką gali būti laikomas pernelyg neapibrėžtu ir netiesioginiu, kad būtų galima teigti esant „naujo apribojimo“, kaip tai suprantama pagal minėtas nuostatas.

31 Šiomis aplinkybėmis *Raad van State* (Valstybės Taryba) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. a) Ar [Sprendimo Nr. 2/76] 7 straipsnis ir [Sprendimo Nr. 1/80] 13 straipsnis turėtų būti aiškinami taip, kad šioms nuostatoms neprieštarauja nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos numatytas trečiųjų šalių, įskaitant Turkiją, piliečių biometrinių duomenų bendras tvarkymas ir saugojimas rinkmenų sistemoje, kaip tai suprantama pagal [Direktyvos 95/46 2 straipsnio c punktą], nes šie nacionalinės teisės aktai neviršija to, kas būtina, siekiant įgyvendinti reglamentavimu siekiamą teisėtą tikslą, [t. y.] užkirsti kelią tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti?

b) Ar svarbu tai, kad biometrinių duomenų saugojimo trukmė susieta su trečiųjų šalių, įskaitant Turkiją, piliečių teisėto ir (arba) neteisėto gyvenimo šalyje trukme?

2. Ar Sprendimo Nr. 2/76 7 straipsnis ir Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad nacionalinės teisės aktai nereiškia apribojimų, kaip tai suprantama pagal tas nuostatas, jeigu nacionalinės teisės aktų poveikis patekimui į darbo rinką pagal tas nuostatas yra pernelyg neapibrėžtas ir netiesioginis, kad būtų galima daryti prielaidą, kad tokiam patekimui yra kliudoma?

3. a) Jeigu į [antrąjį] klausimą būtų atsakyta, kad nacionalinės teisės aktai, kurie suteikia galimybę trečiųjų šalių, įskaitant Turkiją, piliečių biometrinius duomenis iš rinkmenų sistemos pateikti tretiesiems asmenims, siekiant užkirsti kelią tiek teroristinei, tiek neteroristinei nusikalstamai veikai, ją atskleisti ir tirti, yra naujas apribojimas, ar Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 52 straipsnio 1 dalis kartu su 7 ir 8 straipsniais turi būti aiškinama taip, kad ji draudžia tokį nacionalinį reglamentavimą?
b) Ar svarbu tai, kad tuo metu, kai trečiosios šalies pilietis sulaikomas dėl įtarimo įvykdžius nusikalstamą veiką, jis su savimi turi leidimo gyventi šalyje dokumentą, kuriame nurodyti jo biometriniai duomenys?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

32 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Sprendimo Nr. 2/76 7 straipsnį ir Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnį reikia aiškinti taip, kad nacionalinės teisės aktai, kaip antai nagrinėjami pagrindinėse bylose, kurie laikinojo leidimo gyventi šalyje suteikimą trečiųjų valstybių piliečiams, įskaitant Turkijos piliečius, susieja su sąlyga, kad centriniame registre bus renkami, registruojami ir saugomi jų biometriniai duomenys, reiškia „naują apribojimą“, kaip tai suprantama pagal tas nuostatas, ir, jeigu taip, ar tokie teisės aktai gali būti pateisinami tikslu užkirsti kelią tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti.

33 Šiuo klausimu pirmiausia primintina, kad tiek Sprendimo Nr. 2/76 7 straipsnyje, tiek Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnyje įtvirtintos „standstill“ išlygos, kurios apskritai draudžia bet kokią naują vidaus priemonę, kurios tikslas ar pasekmė būtų tai, jog Turkijos piliečio naudojimuisi laisvu darbuotojų judėjimu nacionalinėje teritorijoje būtų taikomos labiau ribojančios sąlygos nei tos, kurios jam galiojo atitinkamoje valstybėje narėje minėtų sprendimų įsigaliojimo momentu (2018 m. rugpjūčio 7 d. Sprendimo *Yön*, C-123/17, EU:C:2018:632, 39 punktas).

34 Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad Sprendimo Nr. 2/76 7 straipsnis *ratione temporis* taikomas nacionalinėms priemonėms, nustatytoms laikotarpiu nuo 1976 m. gruodžio 20 d. iki 1980 m. lapkričio 30 d., o Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnis *ratione temporis* taikomas nacionalinėms priemonėms, nustatytoms nuo 1980 m. gruodžio 1 d., kurią įsigaliojo tas sprendimas (2018 m. rugpjūčio 7 d. Sprendimo *Yön*, C-123/17, EU:C:2018:632, 48 punktas).

35 Šiuo atveju iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinėse bylose nagrinėjami nacionalinės teisės aktai buvo priimti po Sprendimo Nr. 1/80 įsigaliojimo Nyderlanduose.

36 Tai reiškia, kad minėti teisės aktai patenka į Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnio taikymo sritį *ratione temporis*, todėl atsakant į pirmąjį klausimą turi būti aiškinama tik ši nuostata.

37 Kaip jau buvo priminta šio sprendimo 33 punkte, Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnyje įtvirtinta „stanstill“ išlyga apskritai draudžia bet kokią naują vidaus priemonę, kurios tikslas ar pasekmė būtų tai, jog Turkijos piliečio naudojimuisi laisvu darbuotojų judėjimu nacionalinėje teritorijoje būtų taikomos

labiau ribojančios sąlygos nei tos, kurios jam galiojo atitinkamoje valstybėje narėje minėto sprendimo įsigaliojimo momentu (2017 m. kovo 29 d. Sprendimo *Tekdemir*, C-652/15, EU:C:2017:239, 25 punktas).

38 Teisingumo Teismas taip pat pripažino, kad ši nuostata draudžia, įsigaliojus Sprendimui Nr. 1/80 atitinkamoje valstybėje narėje, nustatyti valstybių narių teisės aktuose bet kokius naujus apribojimus naudotis laisvu darbuotojų judėjimu, įskaitant tuos, kurie susiję su materialinėmis ir (arba) procedūrinėmis Turkijos piliečių pirmojo leidimo atvykti į šios valstybės narės teritoriją, kur jie ketina pasinaudoti minėta laisve, sąlygomis (2013 m. lapkričio 7 d. Sprendimo *Demir*, C-225/12, EU:C:2013:725, 34 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

39 Be to, kaip matyti iš Teisingumo Teismas jurisprudencijos, nacionalinės teisės nuostatos, pagal kurias atitinkamoje valstybėje narėje teisėtai gyvenančių Turkijos pilietybę turinčių darbuotojų šeimos susijungimo sąlygos yra griežtesnės, palyginti su tomis, kurios taikytos šioje valstybėje narėje įsigaliojant Sprendimui Nr. 1/80, yra naujas šių Turkijos pilietybę turinčių darbuotojų naudojimosi judėjimo laisve minėtoje valstybėje narėje apribojimas, kaip jis suprantamas pagal šio sprendimo 13 straipsnį (2017 m. kovo 29 d. Sprendimo *Tekdemir*, C-652/15, EU:C:2017:239, 31 punktas).

40 Nagrinėjamu atveju pagrindinėje byloje aptariamuose teisės aktuose, dėl kurių šio sprendimo 35 punkte buvo konstatuota, kad jie buvo priimti Nyderlanduose po to, kai toje valstybėje narėje įsigaliojo Sprendimas Nr. 1/80, numatyta, kad trečiųjų valstybių piliečiai, įskaitant Turkijos piliečius, kurie Nyderlanduose nori gyventi ilgiau kaip 90 dienų, turi iš anksto gauti laikinąjį leidimą gyventi šalyje. Iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad toks leidimas išduodamas su sąlyga, kad minėti piliečiai bendradarbiaus renkant jų biometrinius duomenis, t. y. dešimties pirštų atspaudus ir veido atvaizdą. Vėliau šie duomenys registruojami ir saugojami centriniame registre, siekiant užkirsti kelią tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti.

41 Taigi minėtuose teisės aktuose Turkijos piliečiams nustatytos griežtesnės pirmojo atvykimo į Nyderlandų teritoriją sąlygos už jiems taikytas Sprendimo Nr. 1/80 įsigaliojimo Nyderlanduose momentu.

42 Iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinėse bylose laikinųjų leidimų gyventi šalyje išdavimas A dėl darbo pagal darbo sutartį Nyderlanduose ir B šeimos susijungimo su P toje valstybėje narėje tikslais buvo susietas su sąlyga, kad A ir B pateiks savo biometrinius duomenis.

43 Atsižvelgiant į tai, pagrindinėse bylose nagrinėjami nacionalinės teisės aktai reiškia naują apribojimą, kaip jis suprantamas pagal Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnį.

44 Remiantis suformuota jurisprudencija, toks apribojimas yra draudžiamas, išskyrus atvejus, kai jis priskiriamas prie šio sprendimo 14 straipsnyje nurodytų apribojimų arba pateisinamas privalomuoju bendrojo intereso pagrindu, taigi tinkamas užtikrinti, kad būtų įgyvendintas siekiamas tikslas, ir neviršija to, kas būtina jam pasiekti (2018 m. rugpjūčio 7 d. Sprendimo *Yön*, C-123/17, EU:C:2018:632, 72 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

45 Taigi reikia patikrinti, ar pagrindinėse bylose nagrinėjami teisės aktai atitinka šias sąlygas.

46 Pirmiausia dėl klausimo, ar pagrindinėje byloje nagrinėjamais teisės aktais siekiamas tikslas, t. y. užkirsti kelią tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti, gali būti privalomasis bendrojo intereso pagrindas, galintis pateisinti „naują apribojimą“, kaip jis suprantamas pagal Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnį, primintina, pirma, kad Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, jog tikslas užkirsti kelią neteisėtai atvykti į šalį ir neteisėtai gyventi joje yra privalomasis bendrojo intereso pagrindas (2013 m. lapkričio 7 d. Sprendimo *Demir*, C-225/12, EU:C:2013:725, 41 punktas).

47 Antra, Teisingumo Teismas taip pat yra nusprendęs, kad paimant ir saugant pirštų atspaudus, kai išduodami pasai, kad būtų užkirstas kelias pasų klastojimui ir nesąžiningam naudojimui, siekiama Europos Sąjungos pripažinto bendrojo intereso tikslo – užkirsti kelią neteisėtam asmenų patekimui į jos teritoriją (šiuo klausimu žr. 2013 m. spalio 17 d. Sprendimo *Schwarz*, C-291/12, EU:C:2013:670, 36–38 punktus).

48 Galiausiai, trečia, reikia paminėti svarbą, kurią Sąjungos teisės aktų leidėjas suteikė kovai su tapatybės klastojimu, kaip matyti, be kita ko, iš Reglamento Nr. 767/2008 2 straipsnio c punkto ir Reglamento Nr. 2019/817 2 straipsnio 2 dalies b punkto.

49 Šiomis aplinkybėmis tikslas užkirsti kelią tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti gali būti privalomasis bendrojo intereso pagrindas, galintis pateisinti „naują apribojimą“, kaip jis suprantamas pagal Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnį.

50 Toliau dėl pagrindinėse bylose nagrinėjamų teisės aktų tinkamumo užtikrinti tokio tikslo įgyvendinimą pažymėtina, kad trečiųjų valstybių piliečių dešimties pirštų atspaudų ir veido atvaizdo nuskaitymas, registravimas ir saugojimas centriniame registre leidžia tiksliai nustatyti atitinkamą asmenį ir atskleisti tapatybės ir dokumentų klastojimą, laikinojo leidimo gyventi šalyje prašančio asmens biometrinius duomenis palyginus su saugomais minėtame registre.

51 Vadinasi, pagrindinėse bylose nagrinėjami teisės aktai yra tinkami siekiamam tikslui įgyvendinti.

52 Galiausiai dėl klausimo, ar pagrindinėse bylose nagrinėjami teisės aktai neviršija to, kas būtina siekiamam tikslui įgyvendinti, reikia patikinti, ar jais, prisidengiant tikslu užkirsti kelią tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti, neproporcingai nevaržomos teisės į privatų gyvenimą asmens duomenų tvarkymo srityje.

53 Šiuo klausimu primintina, kad Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 7 straipsnyje, be kita ko, numatyta, kad kiekvienas asmuo turi teisę į tai, kad būtų gerbiamas jo privatus gyvenimas. Pagal jos 8 straipsnio 1 dalį kiekvienas turi teisę į savo asmens duomenų apsaugą.

54 Chartijos 7 ir 8 straipsniuose pripažinta teisė į privataus gyvenimo gerbimą tvarkant asmens duomenis susijusi su visa informacija apie fizinį asmenį, kurio tapatybė nustatyta arba gali būti nustatyta (2010 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Volker und Markus Schecke ir Eifert*, C-92/09 ir C-93/09, EU:C:2010:662 52 punktas).

55 Taigi, viena vertus, fizinio asmens pirštų atspaudai ir veido atvaizdas prie šių duomenų priskiriami todėl, kad jie objektyviai apima unikalią informaciją apie fizinius asmenis ir leidžia juos tiksliai identifikuoti (2013 m. spalio 17 d. Sprendimo *Schwarz*, C-291/12, EU:C:2013:670, 27 punktas). Kita vertus, trečiųjų valstybių piliečių pirštų atspaudų ir veido atvaizdo nuskaitymas, registravimas ir saugojimas centriniame registre yra asmens duomenų tvarkymas, kaip tai suprantama pagal Chartijos 8 straipsnį (šiuo klausimu žr. 2017 m. liepos 26 d. Nuomonės 1/15 (ES ir Kanados PNR susitarimas), EU:C:2017:592, 123 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

56 Vadovaujantis suformuota jurisprudencija, pagrindinės teisės į privatų gyvenimą apsauga Sąjungos lygiu reikalauja, kad nukrypti nuo asmens duomenų apsaugos leidžiančios nuostatos ir jos apribojimai neviršytų to, kas yra griežtai būtina (2017 m. liepos 26 d. Nuomonės 1/15 (ES ir Kanados PNR susitarimas), EU:C:2017:592, 140 punktas).

57 Šiuo klausimu pažymėtina, pirma, kad siekdamos užkirsti kelią tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti valstybės narės turi patikrinti laikinojo leidimo gyventi šalyje prašančio asmens deklaruojamą tapatybę. Kaip generalinis advokatas iš esmės pažymėjo išvados 27 punkte, tam reikia

įsitikinti, be kita ko, tuo, kad prašymą pateikęs asmuo anksčiau nebuvo pateikęs kito prašymo naudodamasis kito asmens tapatybe, jo pirštų atspaudus palyginant su centriniame registre saugomais pirštų atspaudais.

58 Antra, pagrindinėse bylose nagrinėjamuose teisės aktuose numatyti duomenys apima tik dešimties pirštų atspaudus ir veido atvaizdą. Šių duomenų surinkimas, be to, kad leidžia patikimai nustatyti konkretų asmenį, nėra intymaus pobūdžio ir atitinkamam asmeniui taip pat nesukelia fizinių ar psichologinių nepatogumų (šiuo klausimu žr. 2013 m. spalio 17 d. Sprendimo *Schwarz*, C-291/12, EU:C:2013:670, 48 punktą).

59 Be to, pats Sąjungos teisės aktų leidėjas visų pirma Reglamente Nr. 767/2008 numatė vizos prašantiems asmenims pareigą leisti nuskaityti dešimties pirštų atspaudus ir veido atvaizdą.

60 Trečia, dėl pagrindinėse bylose nagrinėjamų teisės aktų taikymo srities pasakytina, kad, kaip matyti iš sprendimo dėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą, jie iš esmės taikomi visiems trečiųjų valstybių piliečiams, kurie Nyderlanduose nori gyventi ilgiau kaip 90 dienų arba toje valstybėje narėje gyvena neteisėtai.

61 Šiuo klausimu pažymėtina, kad minėtais teisės aktais siekiamo tikslo – užkirsti kelią trečiųjų valstybių piliečių vykdomam tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti – negalima pasiekti tų teisės aktų taikymą apribojant iki tam tikros kategorijos trečiųjų valstybių piliečių. Taigi pagrindinėse bylose nagrinėjamų teisės aktų taikymo sritis užtikrina veiksmingą siekiamo tikslo įgyvendinimą.

62 Ketvirta, iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos matyti, kad prieigą prie centriniame registre esančių biometrinių duomenų turi ir juos naudoja tik už užsieniečių klausimus reglamentuojančių nacionalinės teisės aktų įgyvendinimą atsakingų nacionalinių institucijų tarnautojai, kaip antai konsulatų ir diplomatinių atstovybių darbuotojai, kuriuos tam tinkamai įgaliojo kompetentingas ministras, kad galėtų nustatyti arba patikrinti trečiųjų valstybių piliečių tapatybę, jeigu to reikia jų užduotims įvykdyti.

63 Galiausiai, penkta, dėl asmens duomenų saugojimo trukmės pasakytina, kad atitinkami teisės aktai visų pirma turi atitikti objektyvius kriterijus, nustatančius saugotinų asmens duomenų ir siekiamo tikslo ryšį (2017 m. liepos 26 d. Nuomonės 1/15 (ES ir Kanados PNR susitarimas), EU:C:2017:592, 191 punktas).

64 Šiuo atveju pagrindinėse bylose nagrinėjamuose teisės aktuose numatyta, kad biometriniai duomenys centriniame registre saugomi penkerius metus nuo prašymo išduoti laikinąjį leidimą gyventi šalyje atmetimo, atitinkamo asmens išvykimo iš Nyderlandų pasibaigus teisėto buvimo šalyje laikotarpiui arba nustojus galioti draudimui atvykti į šalį ar paskelbimui nepageidaujamu. Biometriniai duomenys iš karto sunaikinami, jeigu trečiosios valstybės pilietis gyvenimo Nyderlanduose laikotarpiu natūralizuojamas.

65 Atsižvelgiant į tai, pasakytina, kad pagrindinėse bylose nagrinėjamuose teisės aktuose nustatomas ryšys tarp biometrinių duomenų saugojimo trukmės ir tikslo užkirsti kelią tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti.

66 Trečiųjų valstybių piliečių biometrinių duomenų saugojimas jų gyvenimo Nyderlanduose laikotarpiu pateisinamas atsižvelgiant į būtinybę šiuo laikotarpiu pagal Užsieniečių įstatymą patikrinti tokių piliečių tapatybę ir jų gyvenimo toje valstybėje narėje teisėtumą, ypač kai svarstomas leidimo gyvendinti šalyje pratęsimo klausimas. Be to, kaip generalinis advokatas iš esmės nurodė išvados 30 punkte, tokia duomenų saugojimo trukmė būtina, kad būtų užkirstas kelias prašymų išduoti laikinąjį leidimą gyventi šalyje pateikimui naudojantis Nyderlanduose teisėtai gyvenančių trečiųjų valstybių piliečių tapatybe.

67 Dėl trečiųjų valstybių piliečių biometrinių duomenų saugojimo centriniame registre penkerius metus nuo prašymo išduoti laikinąjį leidimą gyventi šalyje atmetimo, jų išvykimo pasibaigus teisėto buvimo šalyje laikotarpiui arba nustojus galioti draudimui atvykti į šalį ar jų paskelbimui nepageidaujamais pažymėtina, kad toks saugojimo laikotarpis užkerta kelią tam, kad tokioje padėtyje esantys trečiųjų valstybių piliečiai pateiktų naują prašymą, pasinaudodami kito asmens tapatybe.

68 Šiuo aspektu minėtas penkerių metų saugojimo laikotarpis nėra pernelyg ilgas atsižvelgiant į tikslą, kurio siekiama pagrindinėse bylose nagrinėjamais teisės aktais.

69 Šiomis aplinkybėmis pažymėtina, kad pagrindinėse bylose nagrinėjamuose teisės aktuose yra nustatytas ryšys tarp biometrinių duomenų saugojimo trukmės ir tikslo užkirsti kelią tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti.

70 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, į pirmąjį klausimą atsakytina, kad Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnis turi būti aiškinamas taip: nacionalinės teisės aktai, kaip antai nagrinėjami pagrindinėse bylose, kurie laikinojo leidimo gyventi šalyje suteikimą trečiųjų valstybių piliečiams, įskaitant Turkijos piliečius, susieja su sąlyga, kad centriniame registre bus renkami, registruojami ir saugomi jų biometriniai duomenys, reiškia „naują apribojimą“, kaip jis suprantamas pagal šią nuostatą. Vis dėlto toks apribojimas pateisinamas tikslu užkirsti kelią tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti.

Dėl antrojo klausimo

71 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teismo klausia, ar Sprendimo Nr. 2/76 7 straipsnis ir Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad nacionalinės teisės aktai nereiškia apribojimų, kaip jie suprantami pagal tas nuostatas, jeigu jų poveikis patekimui į darbo rinką yra pernelyg neapibrėžtas ir netiesioginis, kad būtų galima daryti prielaidą, jog tokiam patekimui yra kliudoma.

72 Iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą visų pirma matyti, kad antruoju klausimu šis teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar, atsižvelgiant į tai, kad pagal pagrindinėse bylose nagrinėjamus teisės aktus taip pat leidžiama trečiųjų valstybių piliečių, įskaitant Turkijos piliečius, biometrinius duomenis pateikti tretiesiems asmenims siekiant atskleisti nusikalstamas veikas ir už jas patraukti atsakomybėn, šie teisės aktai reiškia „naują apribojimą“, kaip jis suprantamas pagal minėtas nuostatas.

73 Šiuo klausimu primintina, kad pagal suformuotą jurisprudenciją prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateikiamas ne dėl to, kad būtų suformuluotos patariamosios nuomonės bendro pobūdžio arba hipotetiniais klausimais, o dėl to, kad reikia veiksmingai išspręsti su Sąjungos teise susijusį ginčą (2016 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.*, C-203/15 ir C-698/15, EU:C:2016:970, 130 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

74 Šiuo atveju iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinėse bylose nagrinėjamuose teisės aktuose iš esmės numatyta, jog trečiųjų valstybių piliečių, įskaitant Turkijos piliečius, biometrinius duomenis tretiesiems asmenims leidžiama pateikti siekiant atskleisti nusikalstamas veikas ir už jas patraukti atsakomybėn tik jeigu tai yra nusikalstamos veikos, už kurias gali būti skiriama kardomojo kalinimo priemonė, kai bent jau yra įtarimų, kad tokio pobūdžio veiką padarė trečiosios valstybės pilietis.

75 Vis dėlto iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nematyti, kad A ir B būtų įtariami padarę nusikalstamą veiką ir kad jų biometriniai duomenys buvo pateikti tretiesiems asmenims pagal Užsieniečių įstatymo 107 straipsnio 5 ir 6 dalis. Be to, Nyderlandų vyriausybė per Teisingumo Teisme vykusį posėdį patvirtino, kad A ir B biometriniai duomenys nebuvo panaudoti jokiame baudžiamajame procese.

76 Tokiomis aplinkybėmis antrąjį klausimą reikia pripažinti nepriimtinu.

Dėl trečiojo klausimo

77 Kadangi antrasis klausimas pripažintas nepriimtinu, nereikia atsakyti į trečiąjį klausimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

78 Kadangi šis procesas pagrindinių bylų šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1980 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo Nr. 1/80 dėl asociacijos plėtros, priimto Asociacijos tarybos, įkurtos Susitarimu, įsteigiančiu Europos ekonominės bendrijos ir Turkijos asociaciją, kurį 1963 m. rugsėjo 12 d. Ankaroje Turkijos Respublika pasirašė su EEB valstybėmis narėmis ir Bendrija ir kuris Bendrijos vardu sudarytas, aprobuotas ir patvirtintas 1963 m. gruodžio 23 d. Tarybos sprendimu 64/732/EEB, 13 straipsnį reikia aiškinti taip, kad nacionalinės teisės aktai, kaip antai nagrinėjami pagrindinėse bylose, kurie laikinojo leidimo gyventi šalyje suteikimą trečiųjų valstybių piliečiams, įskaitant Turkijos piliečius, susieja su sąlyga, kad centriniame registre bus renkami, registruojami ir saugomi jų biometriniai duomenys, reiškia „naują apribojimą“, kaip jis suprantamas pagal šią nuostatą. Vis dėlto toks apribojimas pateisinamas tikslu užkirsti kelią tapatybės ir dokumentų klastojimui ir su juo kovoti.

Parašai.